

Politikeres forrædderi mod modstandsbevægelsen; Den skæve Våbenfordeling

Samarbejdspolitikere repræsenteret ved tidligere statsminister Vilhelm Buhl og de forbundne kar inden for den danske hær – benævnt som Den lille Generalstab – ved Ebbe Gørtz, Viggo Hjalff og Schjødt-Erichsen er af flere blevet anklaget for landsforræderi:

Anklagen lyder på:

1. Ved at unddrage de aktive dele af modstandsbevægelsen kampmidler – og i stedet deponere dem til krigen var slut for at tjene egne interesser, har de støttet den nazistiske krigsførelse og gjort sig skyldige i:

A. Landsforræderi

B. Indirekte mord på mindst 12 navngivne modstandsfolk?

(Dette tal har på landsplan givetvis været større. AaS)

b. Opfordring til mord

C. Svækkelse af modstandsbevægelsens kampkraft og effektivitet ved at kanalisere offentlige midler til formål, der ensidigt tjente deres egne interesser

D. At unødvendige skader blev påført civile liv og ejendom

Kort tilbageblik:

Den skæve Våbenfordeling – Hjalfsagens forløb

Historikeren dr. Hæstrup havde i sin bog: "Den hemmelige alliance" beskrevet Den skæve Våbenfordeling. Hjalffølte sig krænket og svarede i en pjeces. Den fik imidlertid ikke den ønskede virkning, men rejste en storm af protester, idet Hjalffølte, at han i snævert samarbejde med Gørtz blot havde pareret ledende politikeres ordrer og brudt aftalen med Frihedsrådet om en ligelig fordeling af kampmidlerne.

Journalisten Erik Nørgård skrev ret mange artikler i Politiken og Information, og dokumenterede yderligere forræderiet i hele tre bøger. Land og Folk skrev også, men strammer anklagerne til at omfatte landsforræderi og mord. Det ender med en injuriersag mod arbejderbladet – Land og Folk og ikke som man skulle have forventet mod Hæstrup, Information og Erik Nørgård.

Ingen kunne være i tvivl om, at antikommunist og forhenværende medlem af nazistpartiet Schjødt-Erichsen rejste injuriersagen med det primære formål at skade Danmarks Kommunistiske Parti mest muligt. Alene erstatningsbeløbets størrelse vidner derom.

En retssag blev ført ved by-, lands- og højesteret. Trods kvalificeret kritik af retshandlingerne har man aldrig foretaget en vurdering af, om dommene var et udtryk for, om man dømte efter politikernes udtalte ønsker, og om domstolene havde handlet juridisk kvalificeret ud fra alment gældende retsprincipper.

Ej heller har man foretaget en revurdering ved at sammenligne de afsagte domme i Danmark med Krigsforbryderdomstolen i Nürnbergs domme over samme tema:

Nemlig om man kunne fralægge sig sit ansvar for forbryderiske handlinger ved at påstå, at man handlede efter ordre.

Krigsforbryderdomstolen i Nürnbergs dom var klar:

At handle efter ordre fritager ikke for ansvar.

At forholde sig passivt er også en handling og er strafbar

Man skal primært handle efter sin overbevisning og samvittighed. Disse domme havde flere udgangspunkter; et af dem var Hitlers Kommissærordre. Den nuværende tyske grundlov har netop indføjet Nürnbergerdomstolens konklusion, og tysk domstol har efterfølgende dømt i overensstemmelse med loven.

Samarbejdet mellem politikere – hær og besættelsesmagt. Journalisten Galster skrev pjece, hvori han påstod, at besættelsen den 9. april 1940 var aftalt på et møde i Rostock mellem udenrigsminister P. Munch og Himmler.

Galster blev dømt for injurier. Kun få har hæftet sig ved den danske admiral Rechnitsers dagbogsnotater, hvori han rørt takker for en tysk medalje for sin indsats for besættelsesmagten. Følger man admiralens adfærd i de skæbnesvangre måneder før den 9. april og selve besættelsens forløb indikerer hans notater, at **hier liegt der hund begraben**.

De følgende bilag er fra den rigsbefuldmægtige dr. Werner Bests dagbog: Af pladshensyn bringes kun kopi af en side af den rigsbefuldmægtigede dr. Werner Bests dagbog.

Onsdag d. 30. juni; 1943; Gørtz til souper hos Best.

Wormittwoch im Rostock - Haus.
Vorgangsbef. gem. Not. 2 (samtidig).
Befragungen mit:
Herrn Dir. Dr. Görtz (R. F. M. Berlin);
Herrn Dir. Dr. Görtz. R. Dir. Dr. Dr. Görtz
SS-Brif. Rostock. Off. Befrag. Herrmann
Dr. Görtzmann (Rostock).
Wittwoch: SS-Brif. Oberst Dr. G. F. P.
Wittwoch mit SS-Brif. Rostock
zum Frühstück bei ihm.
Wittwoch im Rostock - Haus.
Befragungen mit:
Mittwoch, 30. Juni 1943
Ahrens!

Der foreligger intet referat af dette møde og det er ikke gengivet i autoriserede, manipulerende historikers værker. Meget indikerer, at man her aftalte afvæbningen af den danske hær d. 29. august 1943.

Den tyske plan for afvæbning og internering af hær og flåde – Safari – var grydeklar, da middagen blev indtaget.

Mandag d. 3. juli 1943; Middag hjemme hos dr. Best. Samtale med departementchef Svenningsen. Eftermiddag: Møder med fhv. statsminister Buhl, Duckwitz, Major dr. Müller. Major dr. Dyrssen, SS obergruppenführer Pancke. Oberleutnant Mayr, SS Oberführer Kröger, SS sturmbannführer Boysen.

Onsdag d. 18. august, 1943; Generaldirektør Knutsen; aftenmøde i Lyngby. Duckwitz inviterer Best, Buhl, Hans Hedtoft Hansen, Alsing Andersen, H.P.Hansen som sandsynligvis har været H.C. Hansen og SS Brigadenführer Kannstein til middag.

De arkiver, jeg har haft adgang til indeholder intet om mødets dagsorden, endsige hvad de herrer har snakket og blevet enige om. Yderligere må det undre, at den bredt politisk sammensatte samarbejdsregering kun er repræsenteret ved socialdemokratiets toppolitikere eller guruer om du vil.

Modstandsbevægelsens finansiering

Grundtvigsplanen stiftes i Stockholm i 1942; danske firmaer indbetaler beløb, som overføres til England til finansiering af bl.a. faldskærmsfolkene (kaninerne). Pengene administreres af S.O.E. (Special Operations Executive) Efter krigen betaler den danske stat 5 – 6 mil. kr. til England for at dække udgifter ved nedkastninger.

Udgifterne til flytransporterne var de største.

I juni og september 1944 udbetales henholdsvis 10 og 20 mil. kr. via Socialministeriet illegalt til Arbejdsgivernes Hjælpefond stiftet 17.02.43; beløbene administreres af en af landets hovedbanker.

Hvorledes er disse penge brugt? Hvilke kriterier blev fulgt ved fordelingen og ikke mindst af hvem? Til hvem? – Til hvad?

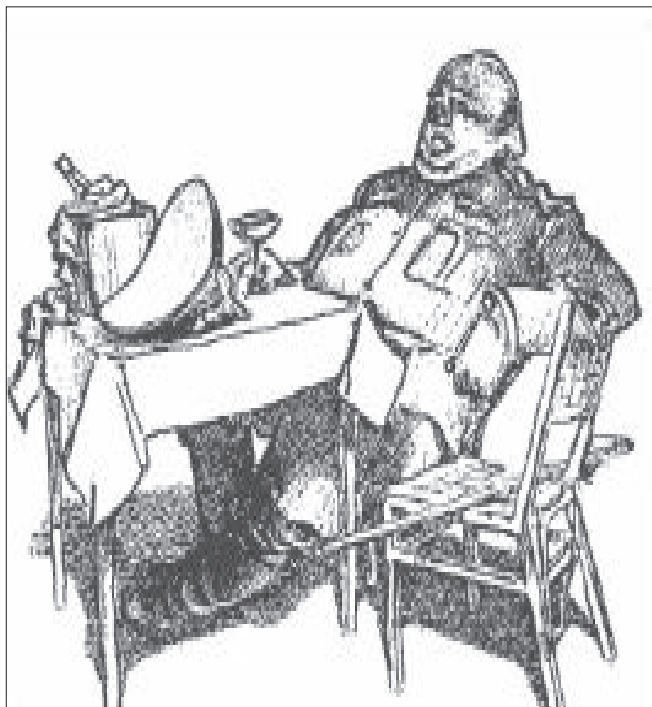
Oktober 1943 frigiver tyskerne 1.000 højtuddannede danske officerer fra internering. Disse krigskarle blev interneret af tyskerne på et tidspunkt, hvor de vurderedes som en fare for tyskerne i tilfælde af invasion.

Mærkværdigvis falder frigivelse, fornyet udbetaling af løn til disse officerer sammen med officerernes troskabsløfte til Den lille Generalstab om at afholde sig fra aktiv modstandskamp. **Tilfældigt?**

Hvorfor øste Arbejdsgivernes Hjælpefond ikke penge i smededrengenes lommer? Sabotørerne havde slunkne maver og røven ud af bukserne.

Jeg boede hos en kogekone, der arbejdede på hotel Nordland på Vesterbrogade. Hun foreslog, at jeg spiste på hotellet, for som hun sagde: „Når jeg har stået og lavet mad en hel dag, er det ikke opløftende at komme hjem for at lave mad til dig.“ Jeg troede hun var blevet gal, det var da at vade lige ind i løvens hule. Men hun sagde:

„Der er ingen problemer, blot du ikke har en skyder på dig. Jeg siger, du er min nevø og at de skal passe på din cykel.“ Første gang jeg indfandt mig klappede vagten kærligt på sin karabin og pegede på min cykel, den skulle han nok passe på.

I denne periode købte BOPA sprængstof af tyskerne.

I denne periode sultede flere af BOPAs sabotører.

I denne periode var vi flere, som stillede sulten på skarpt bevogtede tyske hoteller. I denne periode bestod min morgen, middags- og aftensmad af rå havregryn med vand, jeg havde ikke råd til mælk.

I en periode på 1½ år forfulgt af dansk og tysk politi, må jeg og Lille Svend dele den hjælp, vi fik ved indsamling på vore arbejdspladser – 120.- kr. til deling om måneden. Først i november 1944 optræder jeg på en lønningsliste med 200.- kr. pr. måned. Disse penge stammede fra DKP's salg af Niels Ebbesensmærker på arbejdspladserne.

En BOPAsabotør, Erling Sørensen kaldet Frank fortæller, at han, som er flygtet fra Falster til København, har fået illegalt logi hos en familie, hvor hans „nasseri“ er blevet så belastende, at han må tage arbejde som bagerikarl.

Situationen er mere end barok. BOPAs medlemsskare har på dette tidspunkt næppe været på mere end 80 – 100 mand.

På landsplan har tallet af aktive modstandsfolk ikke på noget tidspunkt oversteg 1.000, hvad er det i promille af hele den danske befolkning?

Kunne støtte til dem vælte statens budget?

Nogle af disse, mere end få modstandsfolk har ikke tid til at kæmpe for Gud, Konge og Fædreland, de skal lige på arbejde først og tjene til leverpostej.

I denne periode satte sabotører unødigt livet på spil og forvoldte unødige skader (jeg gjorde i hvert fald – Ridel & Lindegård – Fiat o.a.) på civil ejendom; disse skader kunne have været reduceret væsentligt, medens skaderne på de egentlige mål kunne have været betydeligt mere effektive, hvis vi havde haft værktøjet, nemlig sprængstof og cordtex.

Den Danske Brigade kostede 50 mil. kr.

1. Hvad var Frihedsrådets formål med Brigaden?

2. Hvad var statsminister Buhls?

3. Hvad var Den lille Generalstabs? (Hærens?)

ad. 1. Tænk lige på, at alle Brigadens medlemmer var modstandsfolk, som var flygtet til Sverige. Brigaden var udrustet og trænet til, at dens mandskab kunne bistå, hvis og såfremt kampe skulle opstå i forbindelse med befrielsen.

Brigaden bestod af 5.000 mand, svært bevæbnede og trænet til indsættelse, skulder ved skulder med deres kammerater i Danmark, som de jo kun nødtvungent havde måttet forlade. De troede, at de skulle deltage i de kampe, der kunne opstå ved Danmarks befrielse fra det tyske terrorregime.

Således opfattede den menige soldat og dens officerer Brigadens formål. Længe efter krigen blev Buhls breve til den svenske statsminister offentliggjort, de havde været svære at finde under gulvtæpperne, men der udbrød et ramaskrig blandt Brigadens folk, de følte sig bedraget.

Med rette?

ad. 2. Frygtede Buhl de lange knives nat?

En dom for landsforræderi? Måske at blive sat uden for døren?

Afslører Buhls brev til den svenske statsminister og hans andre manipulatoriske handlinger at:

Tysk Division overført fra Norge til Finland paa de svenske Jernbaner

Tilladelsen ønskedes fra baade tysk og finsk Side.

Sverige vil urokkeligt bestræbe sig for at holde sig udenfor krigeriske Konflikter.

A. Han med næb og klør ville bevare magten?

B. Han ville forhindre de nye kræfter i vort samfund, som modstandsbevægelsen og de folkelige oprør var udtryk for, i at få indflydelse og dermed del i magtapparatet?

ad. 3. Den lille Generalstabs formål var ensidigt at bekæmpe og forhindre de progressive kræfter i arbejderbevægelsen i at få indflydelse. Samarbejdet mellem politikere og hærens øverstbefalende var derfor gnidningsløst.

Oktober 1943

Buhl (hvorfor skrev Scavenius ikke?) skriver til sin svenske kollega, P.A. Hansson, som for øvrigt bl. a. tillod tyske troppetransporter og som stillede flyvepladser til rådighed for at lette tyskernes besvær med at nedkæmpe og besætte Norge.

Han var manden, der tillod tyske divisioners transit til Finland, således at man derfra kunne angribe Leningrad.

Han havde den rette forståelse, han var en god socialdemokrat på højrefløjen; ham beder Buhl om hjælp – til hvad?

Er der liv, er der håb

Buhl bad ganske enkelt Sverige være ham behjælpelig med oprettelsen af et dansk politikorps (Brigaden), som kunne beskytte og sikre ham og hans venner magten, mod de fæle, forvildede unge i modstandsbevægelsen, når tyskerne havde kapituleret.

Når Buhl ønskede et politikorps, udtrykte han da samtidig sin vurdering af det danske politis hidtidige loyalitet overfor samarbejdspolitikkerne? Denne vurdering er måske den mest præcise angivelse af politiets rolle, indsats eller mangel på samme, medens der var en krig.

Skulle Den danske Brigade være Statsminister Buhls private livgarde? Buhl skutter sig bag de tykke mure på Christiansborg og skuer ud i fremtiden. Hvad vil den bringe ham?

Interessant ville det være at få kendskab til Buhls dagbog, for måske har han gjort sig de samme overvejelser som hans justitsminister, stikeren Thune Jacobsen, der flygtede til Sverige og fik asyl. Buhl går i tænkeboksen; måske er det ikke for sent at sætte vand over til endnu en rævekage. Som jeg senere vil vise, må Buhls mål have været udslettelsen af alle aktive modstandsfolk, ikke kun kommunisterne.

De pæne folks børn i Holger Danske var med i kalkulationen.

December 1943;

Buhl får anbragt den overfor samarbejdspolitikerne loyale General Gørtz i Den lille Generalstab. Frihedsrådets kontaktmænd bliver socialdemokraterne Frode Jacobsen. Brikkerne er ved at være på plads. Smart?

Gestapochef og SS-Sturmbannführer Hoffmann Okänd Arme. (OA) oplyser på side 111. (Bogen er af ukendte årsager ikke udgivet i Danmark.)

„Men også det danske socialdemokratiske parti, som hidtil i det (længsta) = forgangne har samarbejdet med okkupationsmagten, anså nu tiden for at være inde til at tegne en dobbeltforsikring i Storbritannien og tage intim kontakt med den danske modstandsbevægelse for at sikre, at de ikke efter krigen skulle stå til ansvar for tidligere tyskvenlighed.

Gennem en forbindelsesmand, som var søfartsekspert hos dr. Best (Duckwitz AaS) byttedes informationer og advarsler. Dr. Best afslørede dagen for aktionen mod jøderne, og derved blev kun 477 jøder deporteret til Theresienstadt i stedet for 6.000.

Hedtoft besøgte den rigsbefuldmægtigede, krigsforbryderen dr. Werner Bests højrehånd, nazisten Duckwitz. Socialdemokrateren (Hans Hedtoft) rapporterede til gengæld om sine forbindelser til modstandsbevægelsen og de allierede. Endog militære grupper indenfor modstandsbevægelsen forsøgte lige før krigsafslutningen at tilbyde visse efterretninger i bytte mod, at tyskerne likviderede kommunistiske modstandsgrupper.

Det var kun i Belgien, at man i lignende omfang lykkedes med det diplomatiske mesterstykke at samarbejde på to adskilte planer. Ovenstående oversigt er nødvendig for at man skal forstå den danske modstandsbevægelsens opståen og udvikling.” Afskrift slut.

Man byttede informationer. Hvilke informationer afleverede Hans Hedtoft?

OA si 121 "Mod slutningen af krigen forekom styrkeforholdene indenfor modstandsbevægelsen så betænkelige for nogle af officersgrupperne, at de til og med indlod sig på underhåndsforhandlinger med okkupationsmagten for at få våben eller tysk hjælp til at knuse de kommunistiske modstandsgrupper." Afskrift slut.

Modstandsbevægelsen anmoder England om at bombe Shellhuset med den begrundelse, at Gestapo, altså forfatteren, chefen for Gestapo i Danmark, ligger inde med så vitale insider informationer, om personer, organisationers struktur og udrustning, at man frygter, at en gestapo-aktion fuldstændig ville rive modstandsbevægelsen op.

Derfor beder modstandsbevægelsen via S.O.E. chefen Ole Lippmann om, at R.A.F. bomber Shellhuset.

Hvilke informationer afleverede de militære grupper mod til gengæld at få slagtet de aktive modstandsfolk?

Hvornår afleverede man informationerne?

Der er en indtil vished grænsende sandsynlighed for, at disse oplysninger stammer fra de nært forbundne kar, repræsentanterne for

Den skæve Våbenfordeling, nemlig Buhl ved Hans Hedtoft Hansen – Hjalff – Schjødt-Eriksen og sandsynligvis Gørtz.

Dette er ikke blot en hypotese, men et vægtigt indicium.

Hvis hypotesen er rigtig, bliver konsekvensen af dette forræderi bombningen af Shellhuset og dermed bl. a. katastrofen på Den franske Skole. Blev de dermed medansvarlige og medskyldige i de lemlæstelser – i al den lidelse og død, der indtraf hin ulykkelige martsdag?

Indtil andet er bevist, må det skønnes mere end sandsynligt, at samarbejdspolitikere og deres samarbejdspartnere også må bære medansvar for ofrene ved Shellhusets bombardement.

Sløret kan først løftes, når adgang til lukkede arkiver åbnes for nye, men unge, uvildige historikere, bagmandspolitiet eller politiets bedrageriafdeling.

På Den Franske Skole dræbtes 13 voksne og 86 børn; andre steder dræbtes 11 voksne og to børn. Ved Shellhuset dræbtes i alt 100 personer, nazister og danske fanger; fem måske seks allierede fly og ni besætningsmedlemmer gik tabt. Totalt 237 liv.

Tyder også det på, at her er tale om personer, der er kynisk beregnende, og som for enhver pris tager alle eventualiteter med i kalkulationerne?

Bar de både livrem og seler for at overleve et retsopgør?

Eller var det igen som ved d. 9. april 1940 og den 29. august 1943 „uforsigelige“ – „tilfældige“ – „uheldige“ – og „beklagelige omstændigheder“? Man vidste ikke! Man troede ikke osv.

August 1944;

Brigaden skal udstyres, der skal købes våben, – det koster. I første omgang garanterer skibsreder A.P. Møller et lån på 3 mil. Kr., men denne økonomiske indsats er ikke uden risiko. Buhl garanterer tilbagebetaling efter krigen.

Maskinpistoler overføres fra Sverige.

17,09,1944 til dec. 1944 overføres 1.000.000 stk. 9 mm. ammunition fra Sverige til Danmark til lager, til bedre tider.

Januar 1945 til 23 marts 1945 – igen overføres 1.000.000 stk. 9 mm.

To BOPAsabotører mistede d. 23 marts 1945 livet i Brøndby i forsøg på at skaffe ammunition – sammenlign datoerne. Er her tale om en strafbar handling? Landsforræderi?

Den lille Generalstab ved kaptajn Schjødt-Eriksen stod for organisationen og fordelingen af kampmidlerne.

Brandts Jammersminde

Dec. 43 – jan. 44. Brandt opsøger forskellige indflydelsesrige personer bl.a. Ebbe Munck i Sverige og sender en ansøgning.

Hvad skriver Brandt? Udpluk fra Esben Kjeldbæks BOPA si 339.

”I det sidste halve år har vi ikke set engelsk sprængstof. Vi bruger udelukkende tyske fænghætter, der passer dårligt med de engelske blyanter. På Standard Electric forsagede 50 kg. Trotyl, fordi vi ikke havde Cordtex. (Den ene bombe blæste den anden væk. AaS)

Ammunition: Vi kan ikke fylde vore pistols magasiner op, vi mangler 7,65 ammunition. osv.“ Brandt efterlyser flammekastere, morterer og bazookaer.”

Men ak så forgæves! Kort tid, før, ved en aktion mod Fiat, fik jeg en meget lodret skideballe af Brandt (vi havde væltet for meget) og forklarede da mine handlinger med, at vi ikke havde værktøjet.

Under en ildkamp med Hipoer, hvor min hånd fyldes med splinter fra defekt ammunition eller et defekt våben, bebrejder jeg bagefter kammeraten, der skal dække mig og dermed forsøge at gøre det ud for en livsforsikring, at han solder. Han fyrede efter min vurdering for mange skud af, da han skal dække mig, medens jeg løber over et åbent stykke land for at søge dækning.

Krigere i krig uden våben – krudt og kugler.

Et billede på det kæmpende Danmark, medens der var krig.

Er der mere plads under gulvtæppet?

Brandt var langt fra den eneste, der påpegede, at der var kræfter som bevidst fordelte våben og materiel skævt; det vil sige, at Buhl, med sit slæng af officerer gemte materiel bort til „bedre“ tider.

Også i Frihedsrådet blev bedrageriet drøftet, der foreligger ordrette gengivelser af anklager for fusk. Hovedpersonerne var Gørtz, Hjalff og Schjødt-Eriksen. Holger Danske havde f. eks. privat finansieret købet af 425 svenske maskinpistoler, men de danske officerer fik spændt ben også for dette.

Medio april, 1945

Ole Lippmann får foretræde for statsminister Buhl og foreholder ham Englands misbilligelse af Den skæve Våbenfordeling, og gør Buhl hovedansvarlig. Lippmann kræver af Buhl, at han gør noget ved det her og nu. Det gør Buhl.

I krigens sidste dage får BOPA for første gang våben udefra.

Min bemærkning var: Nåh! Kammerater, så er krigen forbi!

Altså har Buhl haft indflydelse og været den ledende figur i dette uhumske spil. Dette fremgår også af korrespondancen (håndskrevne breve) mellem de tre herrer, af retsreferater ved Landsret og Højesteret, og af Hjalfs bog: "Hæren under Besættelsens kår", at de alle fulgte regeringens ordrer. (Buhls). Henvisninger til denne bog anføres som: VH med sidetallet.

Første maj 1945 – fire dage før tyskerne kapitulerede – Buhl sender en besked til Sverige via den svenske gesandt. Buhl vil være helt sikker på, at svenskerne har forstået hans budskab:

Svenskerne skal overholde den indgåede aftale, nemlig, at den danske brigade ikke må afgå til Danmark uden forudgående aftale (ordre) fra ham.

Den svenske gesandts formulering af Buhl budskab var:

„Kommunismen skulle i høj grad miste udviklingsmuligheder, hvis den tyske okkupation ophørte uden kamp.“

Hvordan forstår du dette budskab? Ved hjælp af kugleramme og Hovedstadens blå regnebog får vi to muligheder:

1. Tyskerne ville ikke overgive sig, og det ville komme til kamp. Her forudså Buhl meget rigtigt, at de forvildede, unge også her ville gøre deres pligt. Dette ville tappe modstandsbevægelsen og især den folkelige del, den han helt fejlagtigt antog for at være prokommunistisk eller Moskvatro for blod.

Dermed ville den være ude af spillet om magten. Brigaden kunne fra „lænestolene“ i Sverige gå i land, vade tørskoet over deres kammeraters lig og sikre Buhl magten.

2. Hvis tyskerne mod forventning ville overgive sig uden kamp, havde han stadig Brigaden ubeskadiget i baghånden.

Hvad kalkulerede Buhl med?

Gestapochef og SS-Sturmbannführer Hoffmann skriver i ÖA si 122:

„I februar 1944 forsøgte man derfor at få en gensidig våbenstilstand med det tyske sikkerhedspoliti. Da modstandsbevægelsens repræsentanter måtte indrømme, at de ikke havde nogen kontrol over de „vilde“ modstandsgrupper, (BOPA og Holger Danske AaS) som sandsynligvis ville fortsætte sabotagen og likvideringerne af tyskere og tyskvenlige danskere, blev forhandlingerne resultatløse.“ Citat slut.

Den senere socialdemokratiske statsminister H.C. Hansen (kendt fra nedstyrtet USA fly i Grønland medførende Atom – Brintbomber) skal på et tidspunkt have betegnet sabotører, som de „vilde“; kan gestapochef og SS-Sturmbannführer Hoffman have denne nedladende, særprægede og usædvanlige betegnelse fra fælles selskabelige sammenkomster?

Den skæve våbenfordelings repræsentanters ihærdige forsøg på at få tyskerne til at udrydde „kommunistvinene“ passer som fod i hose med bestræbelserne på at slagte de københavnske sabotører ved Brigadens landsætning og ved de tyske kaserner.

Brigadens landsætning

I krigens sidste dage blev BOPAs afdelinger fordelt med specialopgaver til de forskellige afsnit i København, vi var jo de kampvante, vi var specialisterne, vi havde lugtet til krudtrøg.

Alt var luftigt, romantikken lurede. Som en mellemopgave skulle vi sikre Brigadens landsætning, når vi nu alligevel havde cyklerne fremme.

Brandt, KK, Uffe og Ib tager i forskellige hold til Helsingør for at rekognoscere. Niels og jeg cyklede til Nivå.

Kronborg

Uffe beretter: *„Vi var tre, KK, Holger og jeg. Inde i København fik vi fat i en taxa og bad ham køre mod Hørsholm. Her blev vi på Kongevejen standset af en Hipospærring.*

Jeg viste min tyske våbentilladelse og Hipofolkenes leder trak mig lidt væk og formanede mig venligt om at gemme den godt væk, for den ville være farlig, når dagen kommer, og den kommer snart, sagde han.

Lidt længere fremme stoppede chaufføren, for her var grænsen for, hvor han havde tilladelse til at køre. Han blev holdt op og da han var god nok, fortsatte han uden vrøvl mod Helsingør, hvor helt andre problemer uventet dukkede op.

Man havde ikke set en taxa fra København i flere år, og den vakte derfor opsigt. Folk stimlede sammen, og det var det sidste af alt, vi ønskede. Det forøgede risikomomentet betragteligt. Chaufføren lovede at vente, og vi drog ud i byen, der vrimlede med tyskere. Kronborg, som vi skulle erobre var en stor fæstning og KK udbrød spontant:

„Jeg vil ikke slå ihjel på krigens sidste dag.”

„Vi var alle tre overbeviste om, at et angreb på Kronborg kun havde en udgang nemlig vor død. Hjemturen foregik uden problemer, og da vi om aftenen mødte Brandt, var denne overrasket over vort definitive nej.”

Nivå

Niels og jeg nød cykelturen langs Sundet til Nivå. Vor undersøgelse af forholdene tog ikke lang tid, dertil var befæstningen af bakkerne for overbevisende. Skyttegrave, bunkers, maskingeværreder, let og svært artilleri, samt minefeller var menuen. Det bedste, kampvante infanteri kunne ikke selv med svære våben overvinde denne fæstning, uden at der først var gennemført luftbombardement eller beskydning med svært artilleri.

Ingen tvivl i mit sind, et angreb betød selvmord.

På vejen hjem drøftede vi udformningen af vor konklusion til Brandt og valgte en diplomatisk løsning. Når man havde gennemført en tæppebombning fra luften, efterfulgt af præcisionsskydning fra søen med svært artilleri i timer, så var der intet, vi hellere ville end at rydde op.

Således uden at have konfereret indbyrdes nægter alle at begå selvmord. Holger Danske fik Ingeniørkasernen som „opgave“.

Her var elitesoldater indlogeret, også de nægtede.

For at fuldstændiggøre billedet af griseriet kun, at Brandt og Svend Schippers kaldet Aksel foreslog de militære eksperter landgang andre steder, bl.a. på Amager, men det havde ikke den store interesse. Vore chancer for at overleve ville dermed givetvis være for store.

Under retssagen (Schjødt-Erichsen – Land og Folk) blev Brandt nægtet at afgive fyldestgørende vidneforklaring og nærmest latterliggjort.

Børge Outze skrev i Information:

„Man må vel forstå det sådan, at general Hjalff har forestillet sig, at Bopa-Brandt og hans folk måtte snige sig ind på Kronborg med klude svøbt om fødderne og overrumple tyskerne ved at skære halsen over på de tyske vagtposter“.

To officerer, Knud Skou og Erik Crone, som var tilknyttet transport af våben, opponerer forgæves mod den skæve fordeling og forsøger på egen hånd at bringe våben til de kæmpende grupper.

Begge bliver af Hjalff og Schjødt-Eriksen betegnet som stikkere, og på ordre fra Schjødt-Eriksen skudt af Holger Danske folk.

Skou dræbtes på stedet, Crone bliver såret, men undslipper i første omgang. Få dage senere arresteres han under omstændigheder, der mere end antyder, at danske stikkere er på spil, at der må have været en form for samarbejde mellem „danske“ og tyske instanser.

Tysk politi stoppede en sporvogn på Tietgensbroen i Kbh. og går direkte mod Crone med bemærkningen:

Deutsche Statspolizei: „Sie sind Erik Crone, sie sind verhaftet.“

Et „rygte“ mellem fanger i Gestapohovedkvarteret går på, at Crone tilfældigt under sin arrestation på Shellhuset, i det tyske politihovedkvarter, ved 19 tiden genkender en person tilknyttet de „danske“ officersgrupper.

Crone blev henrettet før daggry.

Kan forklaringen være, at Crone i live ville udgøre en trussel mod det dansk– tyske samarbejde?

Da denne oplysning ikke kan dokumenteres er navn på vidnet udeladt. De to ofre er nu begravet i Mindelunden, men det er ingen trøst, at de blev rensset og nu ligger på en ærefuld plads, al den stund, at jeg ikke

een, men mange gange under mine besøg på Bernadottegården har forsøgt at hyggesnakke og dermed trøste den ene af Skou og Crones banemænd, Eiliff.

Lige til sin sidste dag levede han et liv i Helvede med samvittigheds-kvaler over at have bidraget til kammeraters død – der, som han, havde kæmpet for et frit Danmark.

Ofre for den skæve våbenfordeling

Victor Larsen; dræbt under afvæbningsaktion

Martin Andersen; dræbt under afvæbningsaktion

Gunnar Dahl; såret og arresteret under afvæbningsaktion,

Gunnar var mellem de 11 fanger, der fik nakkeskudet

Bjarne Hansen; dræbt under afvæbningsaktion

Preben Gylche; dræbt under afvæbningsaktion

Børge Heltby; dræbt under afvæbningsaktion

Ebbe Rørdam; dræbt ved aktion mod ammunitionstog

Kaj Jensen; dræbt ved aktion mod ammunitionstog

Verner Sørensen dræbt ved aktion mod ammunitionstog

Svend Jørgensen, dræbt under likvidering: patron klikker.

(Knud Skou likvideres af modstandsbevægelsen, (Hjalffsagen).

Erik Crone såres af modstandsbevægelsen (Hjalffsagen).

Crone bliver stukket. Arresteres af Gestapo og henrettes.

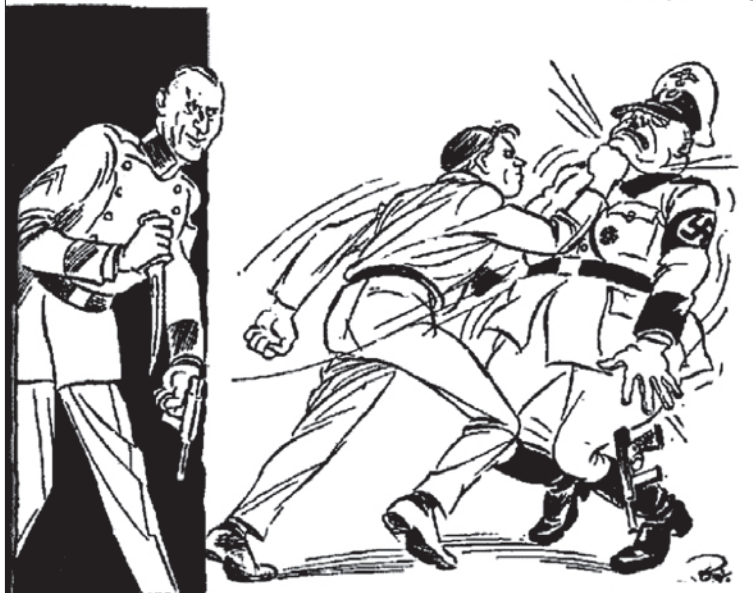
2 modstandsfolk, faldskærmsfolk og 2 redningsfolk dræbes ved en eksplosionsulykke under forsøg på at fremstille sprængstof på køkkenbordet. (Thielesvej)

Såret, skadet fysisk og psykisk

Ole Ewé såret i ildkamp under afvæbningsaktion,

Aage Staffe; BOPA-Gun sprænger i hånden under ildkamp.

Ejliff; var en af aktørerne ved Knud Skous likvidering; han tilgav aldrig sig selv, at han havde dræbt en kammerat. Hans liv blev en levende begravelse. Hertil kommer faldskærmsfolk og 142 emigranter arresteret, udleveret og dermed indirekte myrdet af dansk politi ved udlevering til tyskerne.

Få kunstnere har med så få streger som Herluf Bidstrup forstået at anskueliggøre besættelsestiden og dens forræderier.

Løjtnant Skou var rensset for mistanke før han blev skudt

Tilbage for Knud Skou blev myndet udarbejdet hans kommander en vedtagelse til midlertidig efterretningstjeneste, og tre dage før døden fandt sted fik de den bered, at Skou var rensset for mistanke

Information i besiddelse af to hidtil ukendte dokumenter om likvideringen af Knud Skou

AF ERIK NORGAARD

Knud Skou

Information i dag i dag er blevet afsløret, at det faktisk er blevet afsløret, at Knud Skou faktisk blev rensset for mistanke før han blev skudt. Dette er et dokument, som blev fundet i forbindelse med den efterforskning af Knud Skous likvidering, som blev offentliggjort den 23. september 1945.

Det var en af de mange dokumenter, som blev offentliggjort i forbindelse med den efterforskning af Knud Skous likvidering, som blev offentliggjort den 23. september 1945.

Et ukendt antal allierede flyvere.

Et mig ubekendt antal Holger Danske Folk.

Tabene i det øvrige land skal lægges til.

Hvis man som udgangspunkt tager antallet af sabotager på landsplan og sammenligner Københavnsområdet med provinsen, får man en indikator, der mere end antyder, at antallet af ofre for Den skæve Våbenfordeling er betydeligt højere, end jeg har kunnet gøre rede for her.

Et andet medlem af den lille Generalstab opfordrer også til mord på modstandsmand.

I Nordjylland havde lederen Toldstrup organiseret et meldesystem, således at grupperne kunne gå i aktion indenfor få timer.

Mod syd havde oberstløjtnant Bennike kommandoen og var underlagt Den lille Generalstab i hovedstaden. Han havde organiseret et meldesystem via London.

Dette system havde en funktionstid på flere dage, når og hvis det fungerede. Effektiviteten er således karakteristisk for lederens kvalitative indsats.

Oberstløjtnant Bennike, skulle have været villig til at „ofre“ Toldstrup, her blot til Gestapo med lighedstegn som til Den lille Generalstabs likvidering af løjtnant Skou.

Dette er en mere end grim beskyldning, som jeg helst ville tvivle på, men her er desværre dokumentation:

”Min kære Fætter” af Poul Vestergaard Jensen; siderne 212, 230 og 86.

Afskrift:

Den 26.11.1944 skriver Bennike i brev til Hjalp, lederen af Den lille Generalstab i København:

.....”han (Toldstrup ÅS) lider – jeg tror det for alvor – af højhedsvanvid parret med forfølgelsesvanvid med hensyn til mig. Der må, hvis der skal komme noget godt ud af arbejdet her, sættes en stopper for hans færd. Det lyder råt.

Jeg tror for alvor, at det bedste for den sag ville være, om han blev fjernet af Gestapo på en sådan måde, at han ikke var i stand til at røbe noget af sin megen viden, men dette tør man vel ikke regne med.”

Afskrift: side 230:

”12.03.1945Kære Viggo (Hjalff ÅS)

ja, hvis man i det hele taget mener, at vor kamp har nogen betydning, så er der ikke andet at gøre end at få Toldstrup væk, på hvad måde, det så end sker.

De må tro mig, at De må handle derefter og gøre det omgående: det går ikke længere. Han må bort, og han må hentes og bringes bort snarest.”

Hvorfor søgte man om tilladelse til mord?

Hvorfor er handlingerne ikke beskrevet offentligt og retsforfulgt?

Sabotagerne i Nordjylland blev på et tidspunkt så effektive, at tyskerne ledte en stor del af trafikken fra nordjyske havne med skib til Århus. På samme tid kørte transporterne igennem de sydlige regioner uden nævneværdige forsinkelser videre til grænsen.

Forklaring? Den ligger lige for, den får du her:

side 86: I foråret 1945 rapporterer Højland Christensen til chefen for SOE, Ole Lippmann.

Onkels (oberstløjtnant Bennike ÅS) tid er i de sidste to måneder 75% gået med Toldstrup-sagen og 25% med at gøre det umuligt for mennesker at finde ham. Afskrift slut.

Uden at have den juridiske viden, må brevene vel vurderes, som en tilståelse for indirekte medvirken til mord og velsagtens også landsforræderi.

Var effektiv modstandskamp en torn i øjet på nogle af den danske hærs officerer? Var hærens indsats og betydning på landsplan uden effektivitet? Var hærens holdninger og metoder overfor den aktive modstandsbevægelse ensartet i og med, at ordrene kom fra Den lille Generalstab?

Bedragerier = aftaler blev indgået med Frihedsrådet, blev brudt i hemmelighed, senere benægtet og holdt skjult til afsløringens time.

Var hærens officerer ansvarlige for opfordring til drab, mordforsøg og mord?

Var frygten for, at de folkelige kræfter, som modstandskampen repræsenterede skulle overtage magten den fremherskende?

Hvis du vil svare på de stillede spørgsmål, må du tænke på, at indenfor hæren var der flere, som trodsede Den lille Generalstab og ydede en fantastisk indsats indenfor modstandsbevægelsens rammer mod vort fædrelands fjender.

Højland Christensen var blot een af dem.

Hjalfsagen i de glade tresser

Var der igen tale om, at danske domstole, som iflg. Grundloven skulle være uafhængige af magtens udøvere, blot udførte bestillingsarbejde? Har vore domstole ære i behold? Retssagerne ved Landsret og Højesteret foreligger som stenografiske referater. Trods gennemlæsning af sagsakterne og min manglende juridiske ekspertviden vil jeg ved brug af sund fornuft og den retsfølelse, man almindeligvis er udstyret med i et såkaldt demokratisk retssamfund udtale:

Det var en parodi på en retshandling og er et godt eksempel på, at ånden fra domstolenes storhedstid under nazivældet ikke var glemt. Ved Landsret og Højesteret faldt domme i 1960 og 61 mod chefredaktør for Land og Folk, Martin Nielsen og formanden for DKU (Danmarks kommunistiske Ungdom) Poul Emanuel.

Begge sager var anlagt af Hjalf og Schjødt-Erichsen, da de følte deres ære krænket. Efter samtaler med Martin Nielsens søn, Anton Nielsen må jeg konkludere at: Vore domstole ved begge retshandlinger har overtrådt og krænket almene juridiske principper og handlet i strid med dansk lovgivning.

Martin Nielsens søn, Anton Nielsen har skrevet og udgiver i nærmeste fremtid et tre binds værk med titlen:

SOM BØLGER I HAV;

Bind 1 har titlen: ARBEJDETS FOLK;

Bind 2: KRIGENS BØRN; og

Bind 3; ALDRIG KAMPEN ENDER.

I bind to, kapitel 40 redegør Anton Nielsen for sagsforløbet og beskriver i detaljer den umenneskelige behandling, hans far endnu engang blev udsat for. Da jeg finder Anton Nielsens redegørelse for yderst saglig, veldokumenteret og vigtig af hensyn til vort demokrati og parlamentariske systems fremtid, har jeg bedt Anton Nielsen om tilladelse til at citere fra hans bog. Det følgende er baseret på bogen og vore samtaler.

Domstolenes tilsidesættelse af love og juridiske retsprincipper

1. Ved en historisk gennemgang af sager ført mod repræsentanter for arbejderbevægelsen igennem årene, må vi fastslå, at vort retsvæsen har dømt usædvanlig hårde straffe, baseret på den siddende regerings udtalte ønsker. Dommene kan dermed karakteriseres som bestillingsarbejde.

a. Man har dermed gentagne gange tilsidesat og krænket Grundlovens krav om uafhængighed mellem den lovgivende, dømmende og udøvende magt. Har man også gjort det i Hjalfsagen? Meget tyder derpå.

2. Var Landsret og Højesterets medlemmer habile? Ikke efter min vurdering, thi: Et enkelt medlem, muligvis og sandsynligvis flere havde under besættelsen været medlem af DNSAP, (Danmarks National Socialistiske Parti).

a. Højesteret havde i 1941 på regeringens opfordring udtalt:

Kommunistloven var ikke et brud på Grundloven. Dermed overtrådte man Grundloven – vor forfatning – frikendte regering og politikere for ansvaret for den grundlovsstridige forfølgelse af folketingsmedlemmer og andre danske borgere.

b. Domstole dømte modstandsfolk i overensstemmelse med den siddende regerings ønsker.

Man havde således dømt på et tidspunkt, da Danmark var en vasalstat styret af samarbejdspolitikere. Igen skulle de dømme modstandsfolk, som havde kæmpet og betalt med ubeskrivelige lidelser for vor frihed, for vort demokrati – vort daværende retsvæsen skulle igen fælde dom på en svunden tids præmisser.

3. Havde domstolene på forhånd fældet dom? Det fremgår i de to sager med al tydelighed af sagsbehandlingen:

a. Stenografiske retsreferater foreligger uden underskrift. De er givetvis skrevet af forhenværende rigsdagsstenograf J. Jarris.

Denne blev ifølge Information afskediget straks efter befrielsen for unational optræden og samtidig afskediget fra stenografarbejde i Københavns borgerrepræsentation." Begrundelsen var bl.a., at han sigtedes for at have taget stenogrammer af Christmas Møllers taler fra London til brug for tyskerne.

Det kan derfor ikke undre, at netop denne stenografs referater er unøjagtige og fulde af fejl – for at sige det mildt. De er farvede.

Domstolenes habilitet var der ingen, der tog op til en nøjere vurdering. Umiddelbart forekommer det mig en messe værd at overveje om, et „retsvæsen“, der i årene forud, gang på gang brød Grundloven, og som dengang gik politikernes og tyskernes ærinde, og som dømte antinazister på samleband, kunne være habilt og være værdigt til at dømme de samme antinazister endnu engang.

b. Vidner, der af retten skønnedes at ville vidne til fordel for den anklagede, blev afbrudt eller helt udelukket fra at afgive vidneforklaring.

c. Forsvaret blev afskåret fra, at fremlægge bevismateriale, der befandt sig i statens lukkede arkiver. Retten kom ikke med en saglig begrundelse herfor, hvorfor jeg må konkludere:

Sagsøgerne, Hjalf og Schjødt-Erichsen, som var de forskellige samarbejdsregeringers politikeres lydige lam og dermed medansvarlige for de landsforræderriske handlinger, ville blive afsløret.

De anklagede, Martin Nielsen og Poul Emanuels udsagn ville blive berigtiget, hvorfor de ville være at frifinde.

d. Retten undlod at benytte almen tilgængelig viden om domspraksis ved Krigsforbryderdomstolen i Nürnberg.

Landsforræder eller heltmodig frihedskæmper

Eksempel: VH side 11; afskrift:

Det er et absolut krav til en hær, at enhver soldat ubetinget adlyder enhver lovlige ordre, der gives af en foresat.

Pligten gælder for den menige som for hærens chef – for den sidste er det pligten til at rette sig efter og på bedst mulige måde at udføre de anvisninger, der gives ham af de folkevalgte politikere gennem regeringen. Afskrift slut.

Kommentar:

Dette lyder smukt, men er i realiteternes verden en gang vås:

Staklen overser Nürnbergerdommen – det er forståeligt – for efter den ville han blive dømt.

Staklen overser, at der efter den 9. april til 29. august 1943 ikke fandtes en folkevalgt regering, men kun en flok politikere som bestyrede vasalstaten efter okkupationsmagtens direktiver.

Uanset, hvordan nødretslovens paragraffer bøjes af juridiske akrobater, kan Grundloven ikke tilsidesættes.

Efter 29. august og frem til kapitulationen fandtes ingen regering, derfor var staklen og hans kolleger fritstillet til at handle efter deres samvittighed og overbevisning, hvis og såfremt de havde haft en sådan, men det havde de ikke.

VH side 13:generalløjtnant Gørtz handlede rigtigt eller forkert, når han også efter den 29. august 1943 følte sig forpligtiget overfor de politikere, som ved tysk magtbud var blevet fjernet....afskrift slut

Kommentar:

Staklen, Hjalf tilstår sammensværgelsen mod modstandsbevægelsen og forsøger igen at frikende sig for ansvar ved at skubbe bænen over på Gørtz og politikere. Også her optræder den tapre fædrelands-kæmper ynkeligt. Nu er det ikke længere en folkevalgt regering, som hæren og staklen skal lyde, men tilfældige politikere med en ubestemmelig observans.

Regeringen var fjernet ved Folkeoprøret den 29. august 1943.

Påstanden vidner igen om, at en ledende person i den danske hær ikke havde begrebet et lod af virkeligheden, som var, at det danske folks augustoprør var en protest og et farvel til samarbejdsregeringens underkastelsespolitik.

Virkeligheden var; at gik de ikke selv, ville de ikke se fredens lys, de ville blive likvideret.

VH side 19 afskrift

..... januar 1943 bøjede sig for tysk krav om udlevering af meget væsentlig dele af den danske hærs beholdninger

(60.000 geværer, næsten 1.000 lette maskingeværer, 30 millioner patroner, 20 morterer, 12.000 mortargranater og adskillig anden udrustning). Afskrift slut.

Kommentar:

Denne oplysning er ny for mig, hidtil har jeg kun haft kendskab til udlevering af 6 motortorpedobåde, og store mængder krigsmateriel i 1942 og for 700 millioner kroners funktionsdygtigt udstyr august 1943. Måske kan man tilgive mig og forstå min vrede og forargelse over, at disse fædrelandskæmpere og krigskarle udleverer våben til en fjende og helt og aldeles forhindrede aktive modstandsfolk i at få del i byttet.

VH side 21 afskrift: ...tyskerne var i besiddelse af komplette opgørelser over danske militære lagredisse var udleveret efter regeringens beslutning på tysk krav. Afskrift slut.

Kommentar:

Man må såre undres over paradokset: Disse talentfulde hærførere evner senere at stikke blå i øjnene på deres danske medkæmpere, men på udleveringstidspunktet for alle disse mordvåben til fjenden optræder de som pæne, hæderlige bogholdere.

Kunne de ikke ved hjælp af viskelæder eller radervand have ændret på protokollerne og stukket os i modstandsbevægelsen lidt af de hårdt savnede varer? Givetvis, men det ville man ikke – modstandsbevægelsens aktivister var fjenden – de tyske nazister var vennerne.

VH side 26 ...der for hærens ledelse måtte fremstå som dens selvfølgelige og vigtigste opgave: Hurtigst muligt at få etableret styrker med virkelig kampværdi, som kunne være til disposition for den danske regering...

.....Den opgave, det var at få opstillet styrker af egentlig kampværdi, stod for hærens ledelse som en opgave, der kun kunne løses af hæren, og som derfor måtte løses af hærledelsen side om side med den deltagelse i modstandskampen, om hvilken der ikke bestod nogen tvivl. Afskrift slut

Kommentar:

Man får medlidenhed med staklen Hjalff. Er manden som repræsentant og leder af en uduelig hær blottet for enhver form for selvkritik?

EFTERLYST!

Oberst Svend Schjødt-Eriksen

(Mbt 22. januar 1905)

formodes at være skyld i mord

Eftersøgte kan være meget farlig - da han muligvis har pådraget sig et psykisk chok

Sidst kendte opholdssted: Østerbrogades kaserne

Oplysninger om den efterlyste bedes rettet til politiet

Anklagen lød alene på ulovlig opsætning af plakater. Poul Emanuel, formand for DKU (Danmarks kommunistiske ungdom) blev i første omgang idømt en bøde på 3000.- kr.

Da han ikke havde så mange penge, blev straffen forvandlet til 60 dages fængsel. I januar 1961 kom sagen for landsretten, hvor der krævede frifindelse. Fængselsstraffen blev nedsat til 30 dages hæfte, som afsonedes i Vestre Fængsel.

Sammenlign denne dom for at klistre plakater op med domme for simpel kriminalitet.

Han viser her hovmod og tro på egne kvalifikationer, medens han nedvurderer de eneste, der bekæmpede overmagten. De eneste, der kunne opstille styrker med kampværdi var Hjalp og hans kolleger.

Hvorfor ville han så med djævlens vold og magt indsætte omkring 175 sølle BOPAfolk til at sikre Brigadens landsætning? Vi skulle begå selvmord på strømpe sokker med kniv mellem tænderne og en hyldebøsse i baglommen. Kendsgernerne er som i andre tilfælde, at Hjalp og kolleger håbede at gentage spøgen – mord på og udslettelse af modstandsbevægelsens mest aktive folk BOPA og Holger Danske.

Det er nærliggende at spørge, når han var så dygtig, hvorfor satte han så ikke sine styrker med virkelig kampværdi ind, medens der endnu var krig? En skærpene omstændighed ved evt. strafudmåling af hærens forræderiske handlemåde er, at man med det kvalitativt høje stade hærens efterretningstjeneste selv fremhæver at have haft, har haft nøje kendskab til BOPAs to militære fiaskoer ved Tankstelle og i Brøndbyerne.

VH side 43 Tysk indgriben under selve landsætningen skulle søges hindret af BOPA og en lige så stor styrke (når BOPA skræbde bunden kunne vi stille med 175 mand AaS) og landgangen, som tidligere nævnt ske under britisk luftstøtte.

Kommentar:

Her er tale om digt – eller igen en af de mange fordrejelser og løgne. Luftstøtte? Prøver staklen Hjalf at pynte sig og lagkagen?

Har han fundet begrebet luftstøtte fra Niels og min diplomatisk udformede rapport, hvor vi netop forudsætter bombardementer fra luften og fra søen, som en forudsætning for at aktionere?

Hvis Brandt var informeret om luftstøtte, ville han givetvis have informeret os, da det ville være et væsentligt moment i vore taktiske overvejelser.

VH side 31

...var man nået til en koordinering af Jernbanesabotagen.

Kommentar:

En påstand, som er i strid med kendsgerningerne, pænt udtrykt en lodret løgn. Dette fremgår med al tydelighed af Bennikes breve til Hjalf og af Højland Christensens til chefen for SOE, Ole Lippmann:

Onkels (oberstløjtnant Bennikes) tid er i de sidste to måneder 75 % gået med Toldstrup-sagen og 25 % med at gøre det umuligt for mennesker at finde ham.

Oversat til dansk: Begrebet koordinering rummer vel en form for samarbejde. Her var tale om en person, Bennike, som efter bedste evne søgte at få samarbejdspartneren slået ihjel. Heldigvis var evnerne begrænsede, så Toldstrup overlevede og ellers gemmer Bennike sig i et musehul og afventer fredens komme.

Motiver for domstolenes tilsidesættelse af sandheden

Hvorfor prøvede man, at dække over uhumskhederne?

Selvforvar? Så simpelt er det måske?

Var der gået hul på bylden, ville magten løbe politikerne af hænde. Ligene i lasten ville blive afdækket. Såfremt Hjalf og Schjødt-Erichsen blev afsløret som landsforrædere, som medskyldige i indirekte mord på modstandsfolk og landsforræderi, ville det give den siddende regering problemer.

Som konsekvens ville det betyde et magtskifte og gennemgribende ændringer af vort parlamentariske system.

Da socialdemokratiets tilbagegang lige efter befrielsen var ved at være slut, ville en afsløring være katastrofal.

Hvad gjorde politikerne? Igen greb man til de velkendte metoder:

Sand på bålet – olie på bølgerne – syltekrukke og ind under gulvtæpperne med det overskydende snavs, selv om der her var tale om udtalt pladsmangel.

Skal man vurdere danske politikeres evne til at styre vort land, vil bedømmelserne være ret forskellige, men hvis man spørger almindelige borgere om vore politikeres troværdighed og evne til at tilsløre deres mere end samvittighedsløse adfærd for at blive hængende på lønsomme ministertaburetter, er ingen i tvivl:

De er second to none.

Hjalfsagens efterspil?

Magthavernes metoder i andedammen

Fortielse; man fortiede, at den nu postulerede frihedskæmper Schjødt-Erichsen havde været nazist. De to officerer blev mandsopdækket af politikere. Først efter længere tids råben, blev det afsløret, at de var stillet forfremmelser i udsigt, som belønning for at holde samarbejds-politikerne ude af det offentlige søgelys.

Buhl og co., var mere end tavse under retssagen. De holdt sig som sædvanlig i baggrunden; i ly, de frygtede naturligvis, at dynd, mudder, skulle hvirvles op og afsløre deres egen rolle i rænkespillet.

Officererne var tilsyneladende alene i rampelyset, men ikke uden betaling; nej, systemet prøvede som modydelse at dække over dem, ved at smide sand på, fortie og sikre dem i deres positioner, ja endog at forfremme dem.

Kaptajn Viggo Hjalf blev i efteråret 1943 udpeget af general Gørtz til at lede den såkaldte „lille Generalstab“. Han blev således hærens næstmægtigste mand og havde ansvaret for oprettelse og vedligeholdelse af de såkaldte O-grupper, af hærens kontakt med Frihedsrådet og dens medvirken i modstandsarbejdet.

Han varetog ledelsen frem til befrielsen og handlede gennem hele perioden loyalt overfor Gørtz og dennes politiske bagland. Efter krigen avancerede han til generaløjntant og blev udnævnt til øverstkommanderende for hæren. Men den gik ikke. Et ramaskrig på landsplan rejste sig. Meget kraftige protester, der blandt andet indeholdt oplysning om, at Schjødt-Eriksen havde været medlem af det danske nazistparti, hindrede, at Hjalf blev forfremmet.

I 1960 måtte han forlade posten som følge af Hjalfsagen, hvor han tog ansvaret for den påståede skæve Våbenfordeling mellem hærgrupper og civile modstandsgrupper, som hans kollega i Den lille Generalstab, kaptajn Schjødt-Eriksen havde iværksat.

Politikersnak – Pølsesnak

(citater fra Anton Nielsen kapitel 40 – incl. mine bidrag ÅS)

Krigsminister Poul Hansen lod igennem aviserne befolkningen vide, at Hjalffra den 1. juli ikke længere var forsvarschef. I stedet havde han udnævnt general Valdemar Jacobsen. Men man forstod, at det var med sorg i sinde, at Poul Hansen havde måttet fyre general Hjalff.

Til Ritzaus Bureau sagde han i anledning af generalens fald:

”Jeg anser generalløjtnant Hjalff for en dygtig og retlinet officer, og jeg beklager stærkt, at jeg efter udløbet af den i forsvarsloven anførte ansættelsesperiode for værnschefer ikke har kunnet anbefale genansættelse af general Hjalff som chef for hæren.

Det er efter min opfattelse nødvendigt for at tilvejebringe fornøden ro omkring hærens arbejde, at der sker et skifte på posten som chef for hæren. Det er mit håb, at alle, der ønsker arbejdsro for forsvaret, efter regeringens nu trufne beslutning vil bidrage hertil, og at kræfterne kan samles om på bedst mulig måde at føre den nye forsvarsordning ud i livet.”

Kommentar

Det må betegnes som en politikers mesterværk i fordrejelse af kendsgerninger, når man betegner en person som retlinet, når denne tilstår sig som medskyldig i mord, mordforsøg, bedrageri og landsforædderi.

Endnu en nazist blev forsøgt udnævnt til en høj post i det danske forsvar. Det drejede sig om oberst Jens Holger Johansen, som på Hjalffs anbefaling af forsvarsminister Poul Hansen – på trods af protester fra så og sige alle sider – blev udnævnt til generalmajor og chef for 2. division og for det midtjyske hjemmeværn (Region 3).

Forsvarsministeren kastede sig ud i et absurd forsvar for sin mand – nazi-obersten.

I en længere redegørelse, der var udarbejdet på forhånd, hævdede krigsministeren, at det for ham var dokumenteret, at oberst Johansen var fuldt rehabiliteret for de beskyldninger og rygter, der var rettet imod ham.

På trods af mange ord og på trods af Poul Hansens forsøg på at renvaske obersten, lykkedes det heller ikke denne gang at dokumentere, at oberst Johansen **ikke** havde været medlem af nazipartiet.

Tværtimod måtte Poul Hansen indrømme, at Johansen meldte sig ind ca. en uge efter Frankrigs nederlag, men han hævdede, at Johansen "kun" havde været med til ét nazi-møde.

Indmeldelsen er næsten samtidig med Schjødt-Erichsens – lige akkurat på det tidspunkt, hvor en tysk sejr var sandsynlig – hvor England var meget nær kapitulation. Som rotter forlader de senere den synkende skude og fortier deres nazistiske fortid.

Likvidering af pioner i arbejderbevægelsen

a. Ved strenge straffe –

b. Ved mishandling af tidligere KZ-fange

Straffene var helt ude af trit med straffe idømt for kriminelle forbrydelser. Her var tale om hævn, tale om borgerskabets bestræbelser på at lamme de mennesker, der ville ændre på den bestående samfundsorden. Klassekamp.

(citerer fra Anton Nilsens bog; kapitel 40)

Dommen blev afsagt den 18. juni 1960. Og som min mor senere skrev: "Landsretten idømte Martin tre måneders fængsel, samt en erstatning til Hjalp på 25.000 kroner plus sagens omkostninger.

Sagen appelleredes til Højesteret.

Man kunne sige sig selv, at en kommunist ikke slipper for straf, hvad enten det er retfærdigt eller ej.

Her var det i allerhøjeste grad uretfærdigt."

Den 13. oktober fandt det første retsmøde sted i sagen oberst Schjødt-Eriksen versus Danmarks kommunistiske Ungdom.

Klog af skade krævede Schjødt-Eriksen intet – hverken bøde eller fængsel – fordi han havde fået "sin ære krænket" og "uretfærdigt var blevet hængt ud som gammel nazist og sandsynligvis morder".

Anklagen lød alene på ulovlig opsætning af plakater. Poul blev i første omgang idømt en bøde på 3000, - kr. Da han ikke havde så mange penge, blev straffen forvandlet til ikke mindre end 60 dages fængsel. I januar 1961 kom sagen (mod Poul Emanuel ÅS) for landsretten, hvor Hagens krævede frifindelse. Det kom han ikke igennem med.

Men fængselsstraffen blev nedsat til 30 dages hæfte, som Poul Emanuel afsonede i Vestre Fængsel.

Den 15. marts 1961 faldt Højesterets dom i Hjalfsagen.

Den stadfæstede Østre Landsrets dom.

Tre måneders fængsel til Land og Folks redaktør, 25.000 kroner i erstatning til den nu detroniserede general, dertil yderligere 8000, kroner at betale i sagsomkostninger. Det var en meget hård dom, men vi havde ikke forventet os andet.

For sidste gang vandrede far i fængsel.

Det var begyndelsen til enden.

den 3. marts 1961 – stadfæstede Højesteret landsrettens dom over Land og Folk ved redaktør, Martin Nielsen.

”I hele det år, der var mellem behandlingen af sagen ved landsretten til den afsluttedes i højesteret,” skrev min mor senere,” talte Martin rundt omkring på møder i hele landet, for at forklare, hvad sagen egentlig drejede sig om.

Jeg skal gerne indrømme, at jeg var ked af den sag. Jeg havde gerne været den foruden. Men der var ingen vej uden om.

Jeg kunne godt se, at det var en stor sag, som der trængtes til at røres op i, men jeg vidste også, at Martins helbred var det dårligste, det havde været endnu.

Og så skulle han oven i købet på sine ældre dage endnu engang indenfor fængslets mure.

Det bekymrede mig, og med rette – selv om han bebrejdede mig det. Hver gang han kom hjem fra disse møder i provinsen, var han så syg, at han dårligt kunne holde sig oppe.

Men Martin havde en meget stærk vilje, og han skulle ud, koste hvad det ville. Og han gjorde det.

Hele hans modige optræden, og hans tale i Højesteret til sidst vil sikkert blive husket af mange.”

Hjemvendt fra den værste dødslejr, (Stutthoff) blev medlem af folketinget, modstandsmand og anti-fascist, Martin Nielsen dømt ved en dansk domstol og måtte igen i fængsel. Han kendte turen – intet havde ændret sig.

Grundloven blev brudt som i 1941.

Forræderiet fortsatte.

Det man skjuler i sne, kommer frem i tø!

Mishandling af fange – omsorgssvigt?

Hævn? Likvidering?

Vestre fængsel for sidste gang.

Det var koldt den morgen foran Københavns politigård. En lille gruppe mennesker stod et stykke væk fra indgangen for at tage afsked med Land og Folks redaktør. Partiets formand, Knud Jespersen, sagde et par velmente ord, inden far – med et kort farvel – drejede om på hælen og gik gennem porten til politigården.

Han var tydeligvis ventet, i hvert fald gjorde betjenten ved i porten honnør, da den injurierdømte, tidligere kz-fange, der endnu engang skulle i fængsel, passerede forbi.

Det var den 26. marts 1961.

Senere på dagen blev han anbragt i et "salatfad" og transporteret til Vestre Fængsel, som han jo havde et ganske godt kendskab til fra de "gode gamle dage", dengang kommunisterne blev jaget af dansk og tysk politi, fængslet og videresendt til nazisternes udryddelseslejre.

Det var dengang daværende kaptajn Hjalp og hans "lille stab", med daværende kaptajn, og medlem af nazi-partiet, Schjødt-Eriksen, og andre landsforrædere spillede deres beskidte spil mod modstandsbevægelsen, med datidens ledende politikeres fulde tilslutning.

De tre måneder han tilbragte i Vestre Fængsel, var han sengeliggende hele tiden, og skønt lægerne på Gentofte Amtssygehus og på Finsen, som havde ham under kontrol, forlangte ham ud fra Vestre Fængsels hospital – de havde reserveret plads til ham – var det ikke muligt at få det gennemført.

I fængslet blev foretaget en række undersøgelser, af en mildt sagt tvivlsom karakter, som sætter et meget stort spørgsmålstegn ved hensigterne med denne såkaldte "undersøgelse."

I det følgende dokumenterer Anton Nielsen sin anklage mod det danske fængselsvæsen.

Den 17. april 1961 skrev overlæge ved Københavns fængsler således til fængselsinspektøren ved Vestre Fængsel:

"Hr. fængselsinspektør.

Ang. SM 5, Martin Nielsen. F. 12/12 1900.

Ovenstående har været indlagt på Vestre hospital siden 26/3 1961 på grund af kronisk tyktarmskatar, der har bestået siden 1956.

De foretagne undersøgelser, inklusive røntgen af tyktarmen har vist kronisk katar (colitis) samt småudposninger på nederste del af tarmen (divertikler), men ingen tegn på svulster

Patientens tarmlidelse behandles medicinsk: diæt, cortison, tannin-indhældninger, og der er i øjeblikket ingen indikation for kirurgisk indgreb.

Det skal bemærkes, at de af overlæge Gammeltoft anførte yderligere undersøgelser bl.a. røntgen af tyktarmen samt afføringsundersøgelser, er foretaget her.

Torben Jersild, overlæge.

spec. i mave- tarmsygdomme.

Som det fremgår af brevet, har overlægen tilsyneladende kun beskæftiget sig med mave- og tarmproblemerne, og han fastslår, at der ikke er tegn på svulster.

Men han fortier noget, skulle det senere vise sig.

Hvorfor kan man spekulere over, men det er uden for enhver tvivl, at han ved at tilbageholde oplysninger året efter er skyld i, at man kommer for sent til at kunne foretage et effektivt og vellykket kirurgisk indgreb mod den lungekræft, som var under udvikling.

Havde man opereret på det tidspunkt, havde muligheden for helbredelse været til stede.

Det er en kendsgerning!

Det blev forskertset af overlæge Torben Jersild, som – Gud ved hvorfor – ikke fortalte sin patient – eller andre for den sags skyld, hvad der udover det beskrevne, fremgik af hans undersøgelse.

Hvad var man ude på? Var det lægesjusk?

Eller var det forsøg på mord? Ville man slå ham ihjel?

Hvem var bagmændene? Hvem satte dette i værk?

Jeg ved det ikke. Men jeg ved, at det fandt sted!

Kommentar

Her er jeg så lodret uenig med Anton Nielsen.

Der var ikke tale om lægesjusk, men ifølge de foreliggende dokumenter om en overlagt og bevidst handling, i og med at der forelå røntgenbillede, der påviste plet på lungen og dermed risiko for dødelig lungekræft, som andre læger ville behandle.

Bagmændene var politikere med Justitsminister Hans Hækkerup, som bannerfører. Denne er bedst kendt for i en brandert at forære de danske olierigdomme væk.

Det skulle i det hele taget blive tre lange måneder, hvor fængselsmyndigheder og justitsministeriet, med justitsminister Hans Hækkerup i spidsen, gjorde hvad de kunne for at gøre opholdet så svært som muligt.

Anton fortsætter:

Gentagne gange måtte vi – mor og jeg – klage over fængselsledelsen, som gjorde alt for at forhindre besøg. Chikane af fangen – såvel som af os uden for murene – hørte til dagens orden.

Jeg skrev et åbent brev til Justitsministeren, som han aldrig svarede på. Det var helt tydeligt under hans værdighed.

Martin klagede gentagne gange til justitsministeriet, når svaret efter en urimelig lang ventetid, endelig dukkede op, var det altid afvisende og skrevet i en hoven og arrogant tone.

Et eksempel:

Vestre Fængsel 20. juni 1961.

Brev fra Justitsministeriet

til Martin Nielsen, Københavns fængsler.

”I anledning af Deres fornyede henvendelse af 14. maj 1961, hvori De som begrundelse for Deres klager henviser til, at De er ”politisk dømt”, skal man meddele, at der ikke er hjemmel til, at fængselsstraf, idømt for lovovertrædelser, der har et politisk sigte, udstås på anden måde end fængselsstraf idømt for andre lovovertrædelser.

Med hensyn til Deres nye besværinger vedrørende udlevering af blomsterbuketter skal man henvise til de i skrivelser herfra af 10. maj 1961 givne oplysninger. Domfældte har i øvrigt ikke krav på at få oplysninger om genstande, som returneres til afsenderne, eller navnene på disse. Inspektøren for Københavns Fængsler har imidlertid i en herfra indhentet erklæring meddelt, at man fremtidig vil være opmærksom på Deres ønske om at få oplysning om antallet af eventuelt tilsendte blomsterbuketter og navnene på afsenderne.

Inspektøren har endvidere oplyst, at han vil foranledige, at spørgsmålet om udlevering af speciel Blicher-litteratur bliver drøftet med Dem, og at Deres ønsker i så henseende søges opfyldt.

Underskrevet

Hans Hækkerup.

Men inden da – på den historiske dato 22. juni – svarede Martin på ovenstående med et ”afskedsbrev” til den arrogante justitsminister, hvor han gjorde op med det ministerielle hykleri og trak parallelterne mellem 1941 og 1961:

Vestre Fængsel, den 22. juni 1961.

Hr. justitsminister Hans Hækkerup.

På tyveårsdagen for den ulovlige og grundlovsstridige arrestation af kommunisterne, der kostede så mange menneskeliv og menneskelig lidelse, og som kostede mig – som medlem af folketinget – fire år af mit liv samt mit helbred, finder jeg anledning til i forbindelse med Deres skrivelse af 20. ds.

Om behandlingen af lovovertrædelse ”med politisk sigte”, at sige Dem endnu et par ord:

Det er faktisk rørende, at De, som parlamentarisk minister, har moralsk mod til ud fra straffelovens almindelige bestemmelser, at argumentere som De gør! Også jeg ved, hvad der står i straffeloven.

Der står nøjagtig det samme om disse forhold, som der stod i 1941, og det gælder også retsplejeloven og Grundloven.

Dengang gav myndighederne, regeringen, Deres parti og De selv Fanden i, hvad der stod i lovene, selv om de bestemmelser, det drejede sig om, var bestemmelser der var formulerede med unormale forhold for øje!

Nu – derimod – klamrer de Dem til straffelovens bestemmelser og tillader Dem endog at sætte politisk dømt i forbindelse med mig i citationstegn!

De ved, hr. justitsminister, som jeg tidligere har gjort Dem opmærksom på, at jeg i Hjalfsagen er dømt politisk. De, hr. justitsminister, er oven i købet den, der ved bedst besked om den sag.

Deres, med et mildt ord, utilstrækkelige erklæring i folketinget om Hjalfsagen, har, som jeg tidligere har bemærket, næppe været uden indflydelse på Højesterets endelige dom.

Og prøv ikke på, i relation til Højesterets holdning i 1941, at bilde mig ind, at domstolen er noget frit i luften svævende, uafhængig af regeringens og folketingets ønsker og vilje. Hvad det angår, har historien talt sit tydelige sprog.

Når jeg derfor – trods sygdom på grund af det, jeg gennemgik i årene fra 1941-1945 – på Deres foranledning og på Deres ansvar, nu har afsonet tre måneders fængsel under sædvanlige straffeforhold, kan jeg kun betragte det som udtryk for Deres politiske vilje (hævnaft).

De, hr. justitsminister, har haft i Deres magt, at ændre straffeafsoningens former, men De har ikke villet gøre det.

Sign. Martin Nielsen.

**Danmarks parlamentariske
demokratiske magtapparat
er dermed kvalitativt beskrevet.**